

Sygn. akt I C 2/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant: p.o. prot. sąd. Barbara Podruczna

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 6.485 zł

I. zasądza na rzecz powoda A. M. od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 3.385 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lutego 2015r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzyga, że koszty procesu, który powód wygrał w 52%, będą stosunkowo rozdzielone, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu;

IV. poleca ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w pkt I kwotę 2.003,41 zł, tytułem wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 2.170,37 zł, tytułem wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa.

(...)

UZASADNIENIE

Powód A. M. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 4.10.2014r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, doznaną w wypadku komunikacyjnym z dnia 2.09.2014r., którego sprawca był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, oraz o zapłatę kwoty 485 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31.01.2015r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów leczenia powypadkowego. W uzasadnieniu podał, że na skutek wypadku doznał ogólnych potłuczeń ciała oraz skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, powodującego dolegliwości bólowe, co spowodowało konieczność podjęcia leczenia i rehabilitacji.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że nie jest możliwe, aby powód doznał takich urazów, że mogłyby one stanowić podstawę do wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania; sprzeciwił się żądaniu zasądzenia odsetek od dnia 4.10.2014r., podnosząc, że powód zgłosił szkodę dopiero w dniu 8.10.2014r., przy czym nie wniósł o zapłatę skonkretyzowanej kwoty, a samo zgłoszenie szkody nie powoduje obowiązku zapłaty odsetek ustawowych.

Pozwany zarzucił także, że powód nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy szkodą a poniesionymi wydatkami na leczenie, sprzeciwił się żądaniu zasądzenia odsetek od dnia 31.1.2015r., podnosząc w tym zakresie, że powód nie uzasadnił i nie udowodnił tego żądania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 2.09.2014r. powód doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, o niewielkim nasileniu (nie powodującego trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu), skutkującego w bezpośrednim okresie po zdarzeniu dolegliwościami bólowymi, które wymagały leczenia, rehabilitacji i oszczędnego trybu życia. Poniósł koszty rehabilitacji w wys. 225 zł. Leczenie zakończyło się. Aktualnie u powoda nie występują żadne ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu, mające związek z w.w. wypadkiem.

Dowód:

opinia biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej M. B. i rekonstrukcji wypadków drogowych J. W. (1) (k-117 i nast., k-154 i nast.)

opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. L. i neurologii J. W. (2) (k-207 i nast., k-235 i nast.)

paragony fiskalne [gaza opatrunkowa, terapia laserowa, prądy diadynamiczne] (k-41-42)

karta informacyjna leczenia szpitalnego (k-14),

wynik badania MR kręgosłupa szyjnego (k-35)

zeznania powoda (k-85v.-86)

Na skutek wypadku powód doznał zaburzeń stresowych pourazowych o śladowym nasileniu, objawiających się niewielkim napięciem i niepokojem w ruchu drogowym, bez ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu (nie powodujących trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu). Podjął psychoterapię (odbył trzy wizyty u psychologa), za co zapłacił 160 zł. Psychoterapia doprowadziła do zniwelowania podawanych przez powoda objawów i dolegliwości, nie kontynuował już terapii, ani nie podjął leczenia.

Dowód:

opinia biegłego sądowego psychiatry (k-248 i nast., k-269 i nast.)

faktura nr (...) z dn. 19.12.2014r. (k-20)

zeznania powoda (k-85v.-86)

Pismem z dnia 30.12.2014r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 8000 zł, tytułem zadośćuczynienia, kwoty 485 zł, tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z dnia 27.01.2015r. strona pozwana odmówiła zapłaty, wskazując, na znikomość obrażeń ciała i brak trwałych następstw na zdrowiu powoda.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-22-24)

pismo pozwanego z 27.1.2015r. (k-25-26)

Kilka miesięcy po w.w. wypadku powód został pokrzywdzony w innym wypadku komunikacyjnym – samochód, którym kierował został potrącony przez inny pojazd, który wymusił pierwszeństwo na drodze.

Dowód:

zeznania powoda (k-85v.-86)

U powoda, w odcinku piersiowym kręgosłupa, występują zmiany dyskopatyczne, bez związku z wypadkiem.

Dowód:

opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. L. i neurologii J. W. (2) (k-207 i nast., k-235 i nast.)

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca wypadku z dnia 2.09.2014r., ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a przedmiotowy wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim (tu powodowi) przez sprawcę.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

Skutki wypadku na zdrowiu powoda Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, medycyny sądowej oraz ortopedii i neurologii, a także zeznania powoda i przedłożoną w.w. dokumentację medyczną.

Wypadek był niewątpliwie stresującym wydarzeniem w życiu powoda, spowodował dolegliwości bólowe po urazie kręgosłupa szyjnego, szczególnie w bezpośrednim okresie po zdarzeniu, ograniczenia w życiu codziennym w związku z potrzebą prowadzenia oszczędnego trybu życia, niepokój przed jazdą samochodem, konieczność poddania się terapii, leczeniu i rehabilitacji.

Uwzględniając rozmiar cierpień powoda, kwota 3000 zł stanowi odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia powoda, doznany w przedmiotowym wypadku. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powoda, odczuwane dolegliwości bólowe, konieczność poddania się terapii psychologicznej, leczeniu i rehabilitacji. Powód niewątpliwie doznał na skutek wypadku, za który odpowiedzialność ponosi pozwana, urazów, powodujących zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne, które wpływają na rozmiar krzywdy. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Dlatego też zasądzona kwota 3.000 zł, jako zadośćuczynienia, nie może być uznana za nadmierną. Miarkując zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że doznane obrażenia (o niewielkim nasileniu) nie wywołały u powoda trwałego ani

długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, aczkolwiek uraz kręgosłupa był czynnikiem sprawczym odczuwanych przez niego dolegliwości, które wymagały leczenia i oszczędnego trybu życia w początkowym okresie po wypadku. Podjęte przez powoda leczenie, rehabilitacja, a także psychoterapia były zasadne, konieczne i pozostawały w związku z wypadkiem, co wynika z opinii biegłych lekarzy ortopedy, neurologa i psychiatry. Zarazem jednak Sąd miał na uwadze, że powód – niezależnie od skutków wypadku – cierpi na zmiany dyskopatyczne w odcinku piersiowym kręgosłupa, które mogą wywoływać dolegliwości bólowe, zgłaszane przez powoda i odbierane przez niego, jako następstwo przedmiotowego wypadku. Ponadto, jak wynika z opinii biegłych ortopedy i neurologa, w trakcie wywiadu lekarskiego powód nie podał biegłym, wymieniając swoje dolegliwości, że uczestniczył następnie w innym jeszcze wypadku komunikacyjnym, o czym zeznał na rozprawie, co mogło przecież istotnie wpłynąć na jego stan zdrowia i treść opinii.

Wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dalszej opinii innych biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii nie zasługiwał na uwzględnienie. Wbrew stanowisku powoda - który, co rozumiałe z punktu widzenia jego pozycji procesowej, zmierza do uzyskania jak najwyższego zadośćuczynienia i w związku z tym może wyolbrzymiać swoje dolegliwości - opinia biegłych lekarzy S.L. i J.W. była spójna, jasna i rzetelna, a zarzuty powoda stanowiły jedynie nieuprawnioną polemikę z wiadomościami specjalnymi biegłych. Fakt, że powód nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z przedmiotowym wypadkiem nie stoi w sprzeczności i nie wyklucza obiektywnej możliwości wystąpienia w przyszłości wtórnych zmian zwyrodnieniowych u powoda. Biegli wypowiedzieli się w sposób kompletny zarówno co do skutków wypadku na zdrowiu powoda, jak i korzystnych rokowań, braku podstaw do dalszego leczenia specjalistycznego i braku obecnie jakiegokolwiek ograniczeń w życiu codziennym. W ocenie Sądu opinia nie wymagała uzupełnienia, wyjaśnienia, ani też nie powodowała konieczności powołania innych biegłych.

Zgodnie z przepisem art. 444 § 1 kc, naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty, związane z doznany uszczerbkiem. Sąd ustalił – w oparciu o opinię biegłych lekarzy – że postępowanie terapeutyczne, lecznicze i rehabilitacyjne powoda po wypadku było zasadne i pozostawow w związku z wypadkiem. Poniesione z tego tytułu koszty w kwocie 385 zł zostały wykazane za pomocą dowodów z dokumentów, dołączonych do pozwu (k-20, 41, 42).

W dalszej części powództwo o zapłatę odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia podlegało oddaleniu, po uwzględnieniu zarzutów strony pozwanej w tym zakresie. Z dołączonego do pozwu paragonu fiskalnego na kwotę 100 zł za konsultację lekarską, z dnia 24.11.2014r. (k-41) nie wynika, że dotyczy to leczenia powypadkowego, a dokładnie – nie wyjaśniono, czego dotyczy ten paragon i czy ma to związek z wypadkiem. Powód zeznał (k-86), że zapłacił 100 zł za konsultację neurologiczną. Jednakże taką konsultację odbył później – 23 lutego 2015r. (vide: opinia biegłych lekarzy k-208 i zaświadczenie lekarskie k-18). Skoro swoje roszczenie w tym zakresie powód zgłosił w oparciu o dowód w postaci paragonu fiskalnego, który dołączył do pozwu, to nie można uznać, że na tej podstawie wykazał swoje twierdzenie, tj., że poniósł koszt leczenia powypadkowego w kwocie 100 zł. Odnosząc się w tym zakresie do opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa (k-214), wskazać należy, że biegli uznali za uzasadnione koszty leczenia przedstawione na kartach 41-42, tj. również co do paragonu fiskalnego za konsultację lekarską na kwotę 100 zł, o którym mowa. Jednakże w tym zakresie opinia nie mogła być uznana za miarodajną, skoro biegli nie podali w niej, czego miałyby dotyczyć ta konsultacja (z 24.11.2014r.), wymieniając na wstępie, w ramach opisu przebiegu leczenia powoda, jedynie konsultację ortopedyczną z 15.09.2014r. i neurologiczną z 23.02.2015r. – i należało uznać, że jedynie w tym zakresie ocenili zasadność leczenia powypadkowego powoda. Jednocześnie powód nie przedłożył dowodów zapłaty za konsultacje lekarskie odbyte w dniach 15.09.2014r. i 23.02.2015r., nie wskazując zarazem na obiektywną niemożność czy istotne utrudnienia w zgromadzeniu tych dowodów.

Odsetki ustawowe od kwoty 3385 zł zasądzono od 27.02.2015r., tj. 30 dni po wezwaniu do zapłaty (k-22), przyjmując, że pismo powoda zostało doręczone pozwanej najpóźniej 27.01.2015r., a więc w dacie pisma pozwanej, zawierającego odpowiedź na to wezwanie (art. 817§1 kc, art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Zarazem powód nie wykazał wcześniejszej daty wezwania do zapłaty – zarzuty pozwanego w tym zakresie były zasadne.

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku, oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 108§1 kpc, przyjmując, że powód wygrał sprawę w 52% oraz orzekając, że koszty procesu będą stosunkowo rozdzielone.

Na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 kpc, zgodnie z wynikiem procesu, nakazano stronom zwrócić wydatki, poniesione w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych i w związku ze stawiennictwem świadka, ponad uiszczone przez strony zaliczki. Łącznie z tego tytułu poniesiono wydatki w kwocie 4.173,78 zł, co wynika z treści postanowień, wydanych w niniejszej sprawie, w przedmiocie wynagrodzenia biegłych i kosztów stawiennictwa świadka - z dnia 29.11.2017r., 14.12.2017r., 5.01.2018r., 19.03.2018r., 6.06.2018r., 14.08.2018r. i 9.11.2018r. (k-178, 180, 195, 218, 240, 250 i 274).